

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
МЕЧКАТА И ДЪРВАРЯТ

chitanka.info

Един дървар, като минавал край някакъв голям трънлив храст, чул шумолене. Надникнал в клоната и що да види — едно малко рунтаво мече се заплело в тръните, напруга сили, скимти, ръмжи, но не може да се измъкне. Дърварят посегнал, откачил тръните, освободил уплашеното мече, помилвал го по главата и го пуснал да си ходи. А мечката била наблизко върху съседната канара. Тя видяла всичко, свлякла се от канарата — и право при дърваря. Като я видял, она си глътнал езика от страх, но Мецана дигнала нагоре предната си лапа, успокоила го и проговорила с човешки глас:

— Не се бой, нищо лошо няма да ти сторя. Аз видях как помогна на мечето ми, разбрах, че си добър човек, и реших да се побратимя с тебе. Искаш ли?

— Как да не искам — отвърнал дърварят, — кой бяга от посестрима като тебе!

Тогава мечката се изправила на задните си крака, разтворила предните си лапи и братски прегърнала дърваря. Според обичая дърварят трябвало да я целуне по муцуната, ала щом си доближил устата, лъхнала го тежка миризма и той се стъписал.

— Какво? Защо се дърпаш? — учудено го попитала мечката.

— Много на лошаво ти миришат устата, на мечовина — отвърнал дърварят.

Мечката се докачила от тези думи, отпуснала се на земята, помълчала малко и викнала:

— Удари ме, побратиме, по врата с острието на секирата си!

Дърварят се слисал:

— Що думаш — рекъл, — де се е чуло и видяло побратим да дига секира срещу посестримата си!

— Удряй! — грозно изръмжала мечката. — Или ще те одера!

Дърварят нямало що да прави. Дигнал секирата и ударил мечката. Рукнала кръв от раната. Без да погледне човека в очите, мечката се обърнала назад и се мушна в гъсталака. Изчезнала.

Минали години. Дърварят много пъти ходил из гората, но никъде не срещнал посестримата си. Веднъж, като се въртял под дърветата, изведнъж отнякъде изскочила мечката. Познали се двамата, поздравили се и заприказвали. От дума на дума стигнали до удара със секирата.

— Разгеле, побратиме — рекла мечката, — я виж какво е останало от раната, дето ми отвори.

Дърварят поразровил козината на врата ѝ, но не намерил дори белег.

— Нищо не е останало! — рекъл той.

— Видиш ли, побратиме, раната отколе заздравя и я забравих, но лошата дума, дето ми я каза тогава, няма да я забравя, докле съм жива.

И като поклатила тъжно глава, мечката си тръгна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.